

Socialprojekt i Peru juni 2007

Medan vissa människor endast tänker på att tjäna pengar. Så finns det andra vars enda önskan är att överleva. Några svenska ungdomar har varit i Cañete – Peru för att utföra ett projekt som Utbildningscentrum Trädlärkan startade.

2007-09-20

Målet för projektet var att lära känna ungdomarnas liv i Peru på nära håll och samtidigt hjälpa kvinnor och

barn att få bättre levnadsvillkor genom dialog och utbildning. Det kommer att vara ett ömsesidigt och berikande utbyte av erfarenheter, vilket kommer att överbrygga fördomar och kulturella hinder

Nu skriver vi av ett brev från en av deltagarna.

Hej alla vänner!

I juni blev min dröm verklighet, drömmen om att hjälpa fattiga och hjälpbehövande människor. Gud hörde mina böner, och denna stora önskan uppfylldes. Jag fick möjligheten att delta i ett volontärprojekt i Peru, tack vare några medlemmar i Opus Dei. Medlemmarna i Opus Dei är katoliker som försöker finna Jesus i vardagslivet. De arbetar och vissa lever i celibat och andra gifter sig. I det projekt de anordnade var alla som ville vara med välkomna. Då min dröm var, som jag redan

berättat, att hjälpa fattiga människor så kunde inget hindra mig från att delta. Omedelbart tog jag kontakt med ledarna och började gå på mötena de hade varje vecka. I mötena brukade en av ledarna delta och tre andra flickor i min ålder, 17-18 år gamla. Vid mötena talade vi om det arbete vi skulle utföra där i Peru och också hur vi skulle få ihop pengar till resan. Att flyga från Sverige, där vi alla bodde, till Peru skulle kosta oss mycket pengar. Vi började med att leta på Internet efter olika sätt att söka stipendium. Tyvärr så fick vi inga svar när vi tog kontakt med dessa webbplatser så då slog vi våra kloka huvuden ihop för att fundera på hur vi skulle kunna tjäna pengar. Vi började sälja hembakade kakor i församlingslokalen efter söndagsmässan. Långsamt men säkert fick vi ihop om inte hela så nästan hela summan vi behövde. Själva biljetterna till Peru betalades

av en vän till en av projektledarna.
Vi hade verkligen turen på vår sida.

Dagarna gick och plötsligt var det den 14 juni. Fyllda med spänning stod vi och väntade på planet som skulle komma och ta oss till det efterlängttade landet. Det tog oss en och en halv dag att flyga dit. När vi kom fram blev vi först chockade. Landet var fattigt. Havet, bergen och naturen var mycket vackra men det var väldigt smutsigt och överallt täckt med damm. Det gjorde att allt verkade mindre vackert. Jag tänkte ofta på, och sade till mig själv, att jag hade haft en stor tur i livet. Frågor som ”Varför har vi i Sverige det så bra och inte dem?” dök upp i mitt huvud. Jag fylldes av tacksamhet.

Vårt volontärprojekt tog sin början och vårt arbete bestod i att försöka förbättra de levnadsförhållanden som folket i byarna hade. Vi tillbringade mycket tid i en

skolbyggnad som hade reparerats tidigare av andra volontärer. Vårt arbete innebar att förbättra skolbyggnaden så vi gjorde en cementgrund till deras lekplats. Sedan målade vi väggarna och dekorerade dem med målade dinosaurier och andra gulliga djur. Detta arbetade vi med på förmiddagarna. Sedan gick vi hem, åt lunch och gick tillbaka. På eftermiddagarna gav vi barnen engelsk-lektioner. Vi lärde dem också en del om hygien, exempelvis hur man borstar tänderna och hur man städar. Från ett apotek i Sverige hade vi tagit med tandborstar som vi gav barnen. Bara att se på barnen och mötas av deras glada leenden var obeskrivligt.

Människorna i Peru var inte som jag hade förväntat mig att de skulle vara, långt ifrån. De var väldigt trevliga och älskvärda. Jag hade förväntat mig att de skulle frysa ut oss och att

de inte skulle vilja att dessa ”rika bortskämda människor” skulle hjälpa dem. Men livet för med sig överraskningar ibland. De var väldigt trevliga.

De femton dagarna vi hade planerat stanna där gick mot sitt slut och det blev tid för oss att resa. Vi var alla ledsna för det men vi visste att det vi hade sett och lärt under resan för alltid skulle finnas kvar hos oss i våra hjärtan.

När jag nu ser tillbaka på det vi gjorde där och det faktum att vi reste dit tycks allt otroligt. Det tycks mig så fantastiskt att jag inte kan förstå det. Det är något väldigt speciellt att veta och få uppleva hur din dröm förverkligas. Och dessutom en ovanlig dröm. Jag menar att nuförtiden så drömmer de flesta om att en dag bli rika och berömda. När jag först berättade för mina vänner och bekanta att jag skulle resa till

Peru så var deras första fråga till mig: ”Ska du besöka Machu Picchu?” Och mitt svar blev alltid: ”Nej, jag hade faktiskt inte tänkt det... jag ska göra något mycket bättre!”

Människorna där, de har så lite, åtminstone vad gäller materiella saker, men de ger så mycket kärlek. Det är otroligt. Vi borde verkligen lära av dem för de är de bästa exemplen. Det spelar ingen roll hur fattiga de är, jag tror att de ändå är mer nöjda med livet än vi. I Europa och i andra rika länder är vi alla så giriga, vi bara söker efter att ha mer och bättre. Alla tror att livet går ut på att ha mycket pengar, men så är det inte. I fattiga länder, som Peru, så vet människorna vad livet egentligen handlar om. De vet att det viktiga är tro, hopp och kärlek och att om de inte inser det så skulle de aldrig kunna handskas med att leva så fattigt. En mans arbete i Peru kan bestå i att se efter skörden, i en

brännande hetta och i ett smutsig omgivning. Jag känner mig ledsen för deras skull. Det är orättvist, men i slutändan så är det enda vi verkligen kan vara säkra på är att vi borde uppskatta det vi har och tacka Gud.

Tack vare detta projekt så tror jag att jag har blivit en bättre människa; en person som inte längre tar allt för givet och som försöker vara mer tacksam och mindre sniken. Men det är också lätt att bli frustrerad över förhållandena hos oss, att inte alla inser att alla människor är lika mycket värda. Tack vare detta projekt har jag fått en annan dröm, en dröm om att en dag bli politiker för att påverka orättvisan i världen.

Carol, 17 år

.....

socialprojekt-i-peru-juni-2007/
(2026-03-04)